

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

...μισοφαγωμένο μπισκότο

Ο Κωνσταντίνος Καραγιαννόπουλος
γεννήθηκε στο Καρπενήσι το 1989. Ασχολείται με τη δημοσιογραφία, την κριτική λογοτεχνίας και την ποίηση. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές **Βαβέλ** (εκδόσεις Anima, 2017) και **Εγώ το Χάος** (εκδόσεις Καμβάς, 2019).

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6988258338

Email: kar.dinos89@gmail.com

Βασικό θέμα του συγκεκριμένου έργου είναι το κοινωνικό στίγμα και ο τρόπος που περνά από γενιά σε γενιά. Προσπάθησα, ο λόγος του να απέχει κατά πολύ απ' αυτό που ονομάζουμε πολιτικό. Περισσότερο οι καταστάσεις, τα βλέμματα, οι σιωπές και τα μοτίβα, δίνουν μια πολιτική ή κοινωνική διάσταση σ' αυτό.

Παραδείγματος χάριν, στη σκηνή όπου ο Θιασάρχης μιλά με τον Άνδρα: αποτυπώνεται η λειτουργία της εξουσίας και της επιβολής, τόσο ως κατασταλτικά μέσα όσο κι ως παράγοντες που επιδρούν στην κατασκευή και θέαση του εαυτού.

Δοκίμασα, λοιπόν, ν' αποτυπώσω τα παιχνίδια των (διαφόρων) ρόλων και τις συνέπειές τους. Έτσι, μου ανοίχτηκε ένα τρομερά περίπλοκο πλέγμα σχέσεων. Ήταν πολύ εύκολο δίνοντας έναν τόνο στη μια πλευρά να γκρεμιστώ από μιαν άλλη. Ισορροπούσα με δυσκολία κι ο κίνδυνος του διδακτισμού ή της ηθικολογίας ήταν μεγάλος.

Όμως, παρ' όλα αυτά, επέμεινα στο πείραμα αυτό και στην λαχτάρα της εξερεύνησης. Πέρα από τον παιδεμό, όλη αυτή η εμβάθυνση και χαλιναγωγήση παθών, φαντασιώσεων ή και λογικών απεικασμάτων... ήταν μια εξαιρετική σπουδή τόσο στα μυστικά του εαυτού όσο και σ' ό, τι συνηθίζουμε να ονομάζουμε πραγματικότητα. Κι ελπίζω να λειτουργήσει το ίδιο και για τον αναγνώστη/ θεατή.

Το θεατρικό έργο ...μισοφαγωμένο μπισκότο του Κωνσταντίνου Καραγιαννόπουλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Α'

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Β'

Δύο αρλεκίνοι μπαίνουν στην σκηνή με τα κουδουνιστά τους καπέλα.

Αρλεκίνος Α': Είναι μεσημέρι.

Αρλεκίνος Β': Τι;

Αρλεκίνος Α': Είναι μεσημέρι.

Αρλεκίνος Β': Είναι...

Αρλεκίνος Α': Με- ση- μέ- ρι...

Σιωπή. Κοιτάζονται στα μάτια- λες και ανταλλάσουν, μ' αυτό τον τρόπο, πληροφορίες για ένα κοινό μυστικό.

Αρλεκίνος Β': Δεν θα έρθει.

Αρλεκίνος Α': Που το ξέρεις;

Αρλεκίνος Β': Φοβάται...

Αρλεκίνος Α': Που το ξέρεις;

Αρλεκίνος Β': Εσύ;

Αρλεκίνος Α': Τι εγώ;

Αρλεκίνος Β': Φοβάσαι;

Αρλεκίνος Α': Εσύ;

Αρλεκίνος Β': Δεν ξέρω. Θα' πρεπε; Θέλω να πω· πόσο καιρό τον ξέρεις;

Αρλεκίνος Α': Τι χρώμα έχουν τα μάτια του;

Αρλεκίνος Β': Τι σχέση έχει αυτό; Συγκεντρώσου! Είναι μεσημέρι. Γκέγκε; Είναι μεσημέρι κι αυτός δεν θα έρθει. Δεν θα έρθει. Δεν...

Αρλεκίνος Α': Που το ξέρεις;

Αρλεκίνος Β': Δεν θα έρθει. Να είσαι σίγουρος. Δωσ' μου ένα τσιγάρο.

(ο Αρλεκίνος Α' προσφέρει στον Β' ένα πακέτο τσιγάρα· εκείνος το παίρνει και βγάζει ένα, έπειτα του επιστρέφει το πακέτο πίσω. Ο Αρλεκίνος Α' τον ανάβει το τσιγάρο μ' ένα σπύρτο.)

Αρλεκίνος Α': ...είσαι καλά...;

Αρλεκίνος Β': (τον κοιτάζει θυμωμένα) Τι θες να πεις;

Αρλεκίνος Α': (χαμηλώνει δειλά το βλέμμα)... αισθάνεσαι καλά..;

Αρλεκίνος Β': (απαντάει με αγανάκτηση:) ...καλά! (και φτύνει κάτω)

Αρλεκίνος Α': Ξέρεις τι λένε;

Αρλεκίνος Β': Ποιοι λένε;

Αρλεκίνος Α': Όλοι. Όλο το τσίρκο· εδώ και μέρες το συζητάνε.

Αρλεκίνος Β': (παίρνει ειρωνικό ύφος και ρωτάει:) Τι συζητάει – λοιπόν- ολόκληρο το τσίρκο;

Αρλεκίνος Α': (Τα χάνει. Αρχίζει να πηγαινοέρχεται και να σέρνει επάνω στην σκηνή ηχηρά τα βήματά του και τραυλίζοντας λέει:) Ε, να· ξέρεις· δεν το ξέρεις; Καταλαβαίνεις... ε;

Αρλεκίνος Β': Πες το

Αρλεκίνος Α': (τα χάνει περισσότερο) Να... μωρέ... αυτό· μ' εκείνη.

Αρλεκίνος Β': (παραμένει σιωπηλός κοιτώντας τον ευθεία στα μάτια)

Αρλεκίνος Α': Ότι την πήδηξες... (ευθύς τον πιάνει ένα ελαφρύ ρίγος και αυθόρμητα απομακρύνεται από τον Αρλεκίνο Β')

Αρλεκίνος Β': (λύνεται στα γέλια)

Αρλεκίνος Α': (ακόμα πιο αβέβαιος από πριν και διατηρώντας την απομακρυσμένη θέση του) ...την πήδηξες;

Αρλεκίνος Β': (με ιλαρό ύφος) Τι πιστεύεις; Την πήδηξα;

Αρλεκίνος Α': (έχοντάς τα τελείως χαμένα) ...τι να πω πια... δεν ξέρω...

Δεν μπορώ να το φανταστώ. Ναι. Αυτό είναι. Η αδυναμία της φαντασίας μου. Φυσικά και δεν έχει να κάνει με τις δικές σου ικανότητες κι επιδόσεις. Γί' αυτές είμαι πεπεισμένος. Με πιστεύεις;

Αλλά, να· πως γαμάς μια γκόμενα που είναι φάντασμα; Μου λες; Σύγκρουση βιοσύστασης και... και... πως το λένε ρε γαμώτο. Το χάδι, ας πούμε, άσε τ' άλλα... το χάδι... πως τ' απολαμβάνεις; Ν' ανατριχιάσει, ρε φίλε, ως και το μέσα σου. Να γλυκαθείς...

Και ταυτόχρονα, να ξέρεις ότι η τύπισσα σαπίζει στον τάφο της. Ε, μα τον θεό! Δεν το καταλαβαίνω! (έχοντας πάρει φόρα και με νεύρο) Πες το ρε! Πες...

Αρλεκίνος Β': (λύνεται ξανά στα γέλια, αλλά δεν απαντά....)

Αρχίζει σιγά- σιγά μιαν απαλή, θρηνητική μουσική... Εκείνοι παραμένουν για λίγο ακίνητοι. Το βλέμμα τους είναι χαμένο κάπου μακριά- σαν να σκέφτονται κάτι ή ν' αναπολούν...

Αρλεκίνος Α': Δεν θα' ρθει. Πάμε να φύγουμε...

Πιάνονται χέρι- χέρι και βγαίνουν λυπημένοι από την σκηνή. Η μουσική δυναμώνει. Τα φώτα σβήνουν.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΦΩΝΗ (της μάνας)

ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Α'

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Β'

ΑΓΟΡΙ 1

ΑΓΟΡΙ 2

ΑΓΟΡΙ 3

...η μουσική αρχίζει σιγά σιγά να χαμηλώνει ενώ ταυτόχρονα τα φώτα ανάβουν στον ίδιο ρυθμό. Η σκηνή είναι τελείως άδεια. Από πίσω ακούγονται ομιλίες ανθρώπων. Πλήθος οι φωνές. Έντονες συζητήσεις και λίγοι τσακωμοί.

Στην σκηνή βγαίνει τρέχοντας μια νεαρή κοπέλα. Είναι αναμαλλιασμένη και στα μισά σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Με δυσκολία σηκώνεται και γυρίζοντας πίσω το βλέμμα της φωνάζει:

Γυναίκα: Άντε χάσου ρε μαλάκα! Άντε χάσου... άντε... χάσου... (αρχίζει και κλαίει με λυγμούς).

...σέρνει τα βήματά της στην σκηνή...πηγαίνει πίσω σε μια γωνιά και κάθεται χάρω αγκαλιάζοντας τα γόνατά της. Το πρόσωπό της χαμηλωμένο. Μάλλον ακόμα κλαίει, γιατί οι ώμοι της τραντάζονται· όμως, δεν ακούγεται πια κανένας της λυγμός.

Φωνή: (φωνή που ουρλιάζει λυσσασμένα και γίνεται όλο και πιο έντονη όλο και βίαια) Πουτάνα!.. πουτάνα!..

Η κοπέλα σηκώνει τα δακρυσμένα μάτια της και φωνάζει με αδύναμη φωνή:

Γυναίκα: Μάνα...

Μένει για κάμποσο στην ίδια θέση, ψάχνοντας με το βλέμμα της να δει από πού έρχεται η φωνή. Έπειτα σηκώνεται όρθια και ψάχνει όλο και πιο έντονα, όλο και πιο νευρικά, όλο και πιο λυσσασμένα...

Γυναίκα: Μάνα!.. εγώ είμαι... Μάνα...

Φωνή: Βρώμα! Μας ντροπιάσες όλους... Φόνισσα! Τι σου' φταιξε, μωρή, ο πατέρας σου;! Ε;

Γυναίκα: (πιάνει με τα χέρια της το κεφάλι της και πηγαινοέρχεται επάνω στην σκηνή σαν τρελή κι επαναλαμβάνει σχεδόν μηχανικά αρκετές φορές τα εξής:)
Όχι μάννα, όχι εγώ... δεν φταίω εγώ... αλήθεια! Μάννα πίστεψε με... αλήθεια!..

...το μαχαίρι, μάννα, το μαχαίρι ήταν η ελπίδα μου... δεν άντεξα μάννα... δεν άντεξα... και το αίμα του· το αίμα του τό' πια, ναι· στάλα- στάλα τό' πια... για χάρη σου. Εκείνος ήταν το κοπρόσκυλο, μάννα... εκείνος ήταν... όχι εγώ...

Κι εσύ με μισούσες.

Μπαίνει στην σκηνή ο Αρλεκίνος Β' και την κοιτάζει δειλά. Σταματάει απέναντί της. Της κάνει διάφορες αστείες γκριμάτσες για να γελάσει. Εκείνη τον κοιτάζει αψηχημένα. Εκείνος συνεχίζει...

Κάποια στιγμή προσπαθεί να την πλησιάσει. Εκείνη φοβισμένη απομακρύνεται. Παρ' όλα αυτά, κάνει ξανά ένα βήμα προς την μεριά της· όμως, εκείνη ξανά τον αποφεύγει.

Ο Αρλεκίνος τότε πηγαίνει σε μια γωνιά της σκηνής και βγάζει, από εκεί, ένα ραδιοφωνάκι. Το παίρνει στο κέντρο της σκηνής και το αφήνει κάτω. Έπειτα, κοιτάζει γύρω του ξύνοντας το κεφάλι του. Ξαφνικά, του έρχεται μια φαεινή ιδέα και χαμογελάει. Της κάνει νόημα με το χέρι του να τον περιμένει κι αμέσως βγαίνει με γρήγορα βήματα από την σκηνή. Μετά από λίγο, επιστρέφει με μια καρέκλα. Πηγαίνει ξανά στο κέντρο της σκηνής και τοποθετεί το ραδιοφωνάκι επάνω στην καρέκλα. Ανοίγει το ραδιοφωνάκι και ξεκινά μιαν απαλή μουσική. Της τείνει το χέρι του, ζητώντας της μ' αυτό τον τρόπο να του προσφέρει ετούτο τον χορό. Εκείνη του χαμογελά και αφήνεται να την οδηγήσει.

Χορεύουν αργά στην σκηνή. Σε κάποια στιγμή, η μουσική γίνεται γρήγορη. Εκείνοι αγκαλιασμένοι ακολουθούν τον γρήγορο ρυθμό. Στο τέλος, η μουσική γίνεται ταχύτατη· τότε, εκείνοι, πιάνονται από τα χέρια και στροβιλίζονται γύρω- γύρω ξεκαρδισμένοι στα γέλια.

Η μουσική σταματά απότομα. Οι δυο τους ακινητοποιούνται.

Στην σκηνή εμφανίζεται ένας γέρος. Περπατάει, κουτσαίνοντας, προς τος μέρος τους. Στα χέρια του κρατάει μιαν ιατρική τσάντα. Πηγαίνει από πίσω τους και αφήνει την τσάντα κάτω. Βγάζει από την τσέπη του ένα μαντίλι και σκουπίζει το πρόσωπό του. Βάζει ξανά το μαντίλι στην τσέπη του και κάθεται για λίγο ακίνητος με τα χέρια στην μέση.

Ο ηλικιωμένος άντρας ανοίγει την τσάντα και βγάζει από μέσα σχοινιά. Δένει τα χέρια και τα πόδια και των δύο- αρχίζοντας πρώτα από την κοπέλα.

Μόλις τελειώνει την δουλειά του φέρνει από τα παρασκήνια μια σιδερένια σκάλα· αφού πρώτα έχει απομακρύνει από εκεί την προηγούμενη καρέκλα. Ανεβαίνει

πάνω της και τεντώνει τα σχοινιά με τέτοιο τρόπο που να φαίνεται σαν να κινεί
μαριονέτες.

Τα φώτα χαμηλώνουν.

Μουσική. Η φωνή ξεκινά να τραγουδά και να διηγείται μια ιστορία. Όλη αυτή την
ώρα ο ηλικιωμένος παίζει με τις καινούριες του «μαριονέτες». Η κοπέλα και ο
Αρλεκίνος ακολουθούν με διάφορες κινήσεις την διήγηση της φωνήςⁱⁱ.

Φωνή:

Κούνια μπέλα
έσπασ' η κουτέλα
και βγήκε ο Αντώνης
με τρύπιο βρακοζώνι

κούνια μπέλα
έσπασ' η κουτέεεεελα
και βγήκε ο Αντώωωωνης
με τρύ- πιο
βρα- κο- ζώωω-

-νι.

Ήτανε μια φορά κι έναν καιρό
ένα όμορφο κορίτσι
που το αγαπούσαν
όσοοοοολοι
όμως
εκείνο
δεν αγαπούσε
κανέναν.
Ε;

Μια μέρα
κι ενώ ο πατερούλης της
γύρισε στο σπίτι
ξεθεωμένος από την δουλειά
εκείνο
βρήκε την ευκαιρία!

Πήγε δίπλα του
και κάνοντάς του τσαλιμάκια
τον κατάφερε να την ξαπλώσει
στον καναπέ

το κορίτσι
δεν
αγαπούσε
τον
μπαμπάκα

κι έτσι
μετά από ένα χάδι του
το κορίτσι
έβγαλε
κάτω από το φουστανάκι του
ένα δώρο
για
τον
κακό
πατερούλη

ο καναπές
λέρωσε

κι
έγινε
κόκκινος

πριν
ο καναπές ήταν άσπρος
όμως
έγινε
κόκκινος

από το αίμα

το κοριτσάκι
κουρασμένο και διψασμένο
πήγε στην κουζίνα

ήθελε κάτι να πιεί
μα
το νερό
δεν ταίριαζε στην περίσταση
και...
τα ποτά απαγορεύονταν
για τα παιδιά

έτσι
άλλη λύση

δεν
υπήρχε

πήρε
ένα καθαρό ποτήρι
και το γέμισε
κόκκινη
δωρο- προσφορά

το ποτό
δεν ήταν νόστιμο
μα
είχε κάτι το ξεχωριστό
αφού
ήταν
η
ήττα
του
κακού.
Ε;

Ψάξε ψάξε
δεν θα το βρεις
δεν θα το βρεις
δεν θα το βρεις
το κοριτσάκι
που
ζητείς...

Αντρική Φωνή:

Το κοριτσάκι;
Όχι το κοριτσάκι...
Το δαχτυλίδι.

Φωνή:

Ψάξε ψάξε
δεν θα το βρεις
δεν θα το βρεις
δεν θα το βρεις
το κοριτσάκι
που
ζητείς...

Αντρική Φωνή:

Το δαχτυλίδι...

Φωνή:

δεν θα το βρεις

δεν θα το βρεις

.....

Οι φωνές σταματούν.

Τα φώτα ανάβουν.

Επικρατεί σιωπή και πλήρης ακινησία.

Στην σκηνή μπαίνει ο Αρλεκίνος Α'. Φοράει ζώνη (εργαλείων) κηπουρού, όπου στην θήκη της υπάρχει μονάχα ένα ψαλίδι κλαδέματος. Περπατάει κουρασμένος κάνοντας αστείες γκριμάτσες. Στέκεται κι αυτός πίσω από τις μαριονέτες. Τις βλέπει και σκάει στα γέλια- σε άηχα γέλια.

Ο Αρλεκίνος κόβει τα σχοινιά της κοπέλας. Μέχρι τότε οι μαριονέτες έστεκαν ακούνητες κι αμίλητες. Τώρα η κοπέλα αρχίζει να κάνει διάφορους περίεργους λαρυγγισμούς, που στο τέλος καταλήγουν σε μια μακρόσυρτη και χαμηλή οίμωγή.

Προσπαθεί να ισιώσει τα ρούχα της και τα μαλλιά της.
Και βγαίνει μπροστά. Κοιτάζει γύρω της χωρίς να μιλάει.

Ο γέρος κατεβαίνει από την σκάλα και παίρνει μαζί του φεύγοντας τον Αρλεκίνο Β'. Ο Αρλεκίνος Α' παρατηρεί την κοπέλα σιωπηλός.

Με το που φεύγουν ο γέρος με τον Αρλεκίνο, η κοπέλα πηγαίνει και κάθεται στα σκαλοπάτια της σιδερένιας σκάλας.

Από τα παρασκήνια ακούγονται χαρούμενες φωνές και γέλια νέων ανδρών. Όσπου, στην σκηνή εμφανίζονται 3 νεαροί γυμνοί από την μέση και πάνω. Κάθονται σε μια γωνιά, απέναντι από την κοπέλα, και βγάζουν από την τσέπη τους βόλους. Η κοπέλα παρατηρεί τα αγόρια να παίζουν· εκείνοι, όμως, δεν της δίνουν καμιά σημασία.

Αγόρι 1: Ρε τα μάθατε για την κοκκινομάλλα;

Τα άλλα δύο αγόρια κοιτάζονται παραξενεμένα και κάνουν με το κεφάλι τους νόημα, πως όχι...

Αγόρι 1: Δεν είναι παρθένα!

Αγόρι 2: Κι εσύ που το ξέρεις;

Αγόρι 1: Εδώ βούιξε όλο το σχολείο... και με ρωτάς – εγώ- που το ξέρω;

Γελάνε και οι τρεις τους και τρίβουν τα χέρια τους ψευτο-αντρίκια.

Αγόρι 3: Και ποιος είναι ο τυχερός;

Αγόρι 1: Εδώ είναι το παράξενο... κανείς δεν γνωρίζει...

Αγόρι 2: Αποκλείεται!..

Αγόρι 3: Και ποιος δεν θα' θελε να μαθευτεί το... κατόρθωμά του!..

Αγόρι 1: Κανάς μικροτσούτσουνος... κανάς λειψός...

Αγόρι 3: Τι; Πούστης;

Αγόρι 2: Τι λέτε ρε;! Θα πήδαγε πούστης τέτοιο μουνί!..

Αγόρι 1: Πρέπει να είναι εξωσχολικός. Μη σας πω και παντρεμένος...

Αγόρι 3: (κάνοντας μ' έναν συνωμοτικό τρόπο νόημα να πλησιάσουν) ...κι αν είναι καθηγητής;..

Αγόρι 2: Λέτε ρε;

Αγόρι 1: Κοίτα να δεις ρε φίλε που μας βγήκαν πηδήκουλες τα πουρά!

Και τα τρία αγόρια κάνουν μορφασμούς αγανάκτησης.

Αγόρι 2: Αμ, αν δεν έχεις τη σήμεραν φράγκα και καμιά μαύρη αγωνιστική, δεν πηδάς! Εγώ τό' πα στον γέρο μου· ή μου τα σκας ή εγώ φεύγω από το σπίτι... τι με πέρασες δηλαδή; Για καμιάν αδερφή; Ή μήπως θα την βγάλω μια ζωή χειρώνακτας;

Αγόρι 1: (σκάζοντας στα γέλια) ...να προσέχεις... γιατί το... πολύ... τυφλώνει!

*Το Αγόρι 2 ορμάει στο 1 και κάνουν για λίγο πως χτυπιούνται.
Μετά την υποτυπώδη μάχη συνεχίζουν το παιχνίδι και την κουβέντα.*

Αγόρι 3: Πάει πουθενά το μυαλό σας;

Αγόρι 1: Παντού. Δεν βγάζεις άκρη...

Αγόρι 2: (κοιτάζει το Αγόρι 1 και το ρωτά:) Εσύ;

Αγόρι 1: Τι;

Αγόρι 3: ...τό' χεις κάνει;

Τα αγόρια σταματούν το παιχνίδι τους. Δεν μιλάνε καθόλου. Κοιτάνε, μονάχα, μελαγχολικά προς τα κάτω, ενώ αρχίζει ν' ακούγεται το κλάμα μιας φνυσαρμόνικας.

Τα φώτα χαμηλώνουν...

Η κοπέλα σηκώνεται όρθια και περπατάει προς το κέντρο. Ένας δυνατός προβολέας την ακολουθεί.

Ο Αρλεκίνος Α' πηγαίνει δίπλα της και της χαϊδεύει τα μαλλιά. Εκείνη τον κοιτά στα μάτια και σκουπίζει τα δάκρυα από τα μάγουλά της. Κάνει λίγο πίσω και ρωτά τον Αρλεκίνο:

Γυναίκα: Έχεις ερωτευτεί ποτέ;

Ο Αρλεκίνος αιφνιδιασμένος κάνει σπασμωδικά νοήματα πως όχι, όχι...

Γυναίκα: (λυπημένα) Ούτ' εγώ

Ο Αρλεκίνος κάνει μιαν έντονη γκριμάτσα λύπης. Βγάζει από το πέτο του έναν ανθό ηλιοτρόπιου και της τον προσφέρει.

Το κορίτσι παίρνει το λουλούδι, το φιλά, και του χαμογελάει.

Γυναίκα: Ονειρεύεσαι;

Ο Αρλεκίνος της χαμογελάει, κι αυτός, δειλά και κουνάει το κεφάλι του, πως ναι... ονειρεύεται...

Γυναίκα: Κι εγώ... μόνο που...

Μόνο που βλέπω πάντα το ίδιο όνειρο. Περίεργο, ε;

Οι άνθρωποι περιγράφουν τα όνειρά τους που είναι γεμάτα με χρώματα, με μυρουδιές, με αισθήσεις... ακόμα και οι εφιάλτες τους είναι – κάθε φορά- διαφορετικοί.

Όταν τυχαίνει να ακούω τις διηγήσεις τους, προσπαθώ να φανταστώ πως θα ήταν αυτά τα παράξενα τοπία. Ζηλεύω λίγο. Τους ζηλεύω γιατί είναι σαν –κάθε βράδυ- να ταξιδεύουν και σ' ένα διαφορετικό σύμπαν. Ενώ εγώ... εγώ μένω πάντοτε εδώ. Ακόμα και στ' όνειρό μου, εδώ είμαι καθηλωμένη.

Ο Αρλεκίνος κάνει κάποια περίεργα χορευτικά κόλπα για να της τραβήξει την προσοχή. Κοιτάζει για λίγο πάνω ψηλά τον ουρανό και σηκώνει τα φρύδια του. Βγαίνει ξαφνικά από την σκηνή. Η κοπέλα τα χάνει...

Μετά από λίγο, ο Αρλεκίνος εμφανίζεται ξανά με μια πολύχρωμη ομπρέλα. Τα φώτα δυναμώνουν. Η κοπέλα γελά. Ο Αρλεκίνος παίρνει θάρρος, ανοίγει την ομπρέλα και συνεχίζει τα αστεία κόλπα του.

Ο Αρλεκίνος προσφέρει την ανοιγμένη ομπρέλα στην κοπέλα. Εκείνη την παίρνει στα χέρια της και κάνει λίγα βήματα μπροστά. Μετά, γυρίζει προς το μέρος του, τον κοιτά, κλείνει την ομπρέλα και τον ρωτάει:

Γυναίκα: Θέλεις να σου πω τ' όνειρό μου;

Ο Αρλεκίνος χοροπηδά χαρούμενος κουνώντας το κεφάλι του πάνω κάτω σαν τρελός. Πηγαίνει μπροστά στην κοπέλα και κάθεται κάτω οκλαδόν, χειροκροτώντας ως σήμα της ετοιμότητάς του.

Γυναίκα: Λοιπόν...

Ακούγεται ένα ηχητικό απόσπασμα που φανερώνει την εισαγωγή μας στο όνειρο
της κοπέλας.

Η κοπέλα αρχίζει την διήγηση του ονείρου σαν να απευθύνεται στον εαυτό της.
Σχεδόν, ξεχνά την παρουσία του Αρλεκίνου.

Είναι ένα παράξενο όνειρο. Εγώ, λέει, βρίσκομαι
κάτω από μια σκάλα· ξέρεις ποια;
Εκείνη που είναι έξω από το παράθυρο.
Εκείνη που οδηγεί κατευθείαν στον κήπο.
Κατάλαβες;

Ε...

Εγώ είμαι εκεί κάτω και παρακολουθώ στα κλεφτά
-σχεδόν με ενοχή- τα όσα συντελούνται μέσα
στον κήπο.

Υπάρχει κόσμος πολύς
κι εκεί στην μέση
ακριβώς
ένας γυμνός άνδρας σφαδάζει πεσμένος μέσα στην πρασινάδα.
Έχει αυτιά γουρουνιού που κινούνται όλη την ώρα.

Φοβάμαι
αλλά
ταυτόχρονα
νιώθω και μια παράξενη έλξη
για κείνον
και
αποφασίζω
να πάω κι εγώ μαζί με τους άλλους.

Καθώς πηγαίνω, βλέπω ότι δεν υπάρχει κανένας άνδρας
στα χόρτα
μονάχα ένα μωράκι που κλαίει

τα χάνω·
μηχανικά τελείως
πέφτω πάνω του προσπαθώντας
να δω τι μπορώ να κάνω γι' αυτό

ο κόσμος τρελαίνεται
δεν μ' αφήνει να το πάρω στην αγκαλιά μου:
με τραβάνε από τα μαλλιά με βρίζουνε
επικρατεί αλλοφροσύνη
μα εγώ

τρέμω
γι' αυτό

θέλω να το βυζάξω
θέλω να το προστατεύσω
θέλω να το νανουρίσω
να του πω να μη φοβάται
γιατί η μανούλα
είναι
εκεί

στο τέλος
μη έχοντας άλλη λύση
αρχίζω και σκάβω
με τα νύχια μου
μια βαθιά
λακκούβα

ίσα- ίσα
να μην το πιάνει
το πολύ κρύο

αφού
την τελειώνω
γυρίζω προς τα πίσω
για να ψάξω κάποιον
που να μπορεί να με βοηθήσει

καθώς έχω απομακρυνθεί
από τον κήπο
το μωρό
ξαναγίνεται εκείνος ο γυμνός
παράξενος
άνδρας

όμως
εγώ
τρέχω
τρέχω για βοήθεια

το μωράκι
σίγουρα
θα
με περιμένει...

ο άνδρας
είναι ακόμα

γυμνός
επάνω στα καταπράσινα χορτάρια
του κήπου

ξαπλωμένος
με τα αυτιά του
-όμοια αυτιά γουρουνιού-
να κινούνται ασταμάτητα

λες
και με περιμένει

εκεί
πιστά

*Ο Αρλεκίνος σηκώνεται σιγά- σιγά όρθιος, πολύ λυπημένος, βάζει τα χέρια του
στις τσέπες και βγαίνει από την σκηνή δίχως να κοιτάξει την κοπέλα.*

*Η κοπέλα φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται την φυγή του Αρλεκίνου. Τα φώτα
χαμηλώνουν. Ένας προβολέας φωτίζει επίμονα την κοπέλα.*

*Μουσική. Σιγανή βροχή.
Η κοπέλα ανοίγει την ομπρέλα και βγαίνει κι εκείνη.*

Τα φώτα σβήνουν.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΑΝΔΡΑΣ
ΕΚΕΙΝΗ (η μάνα)
ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Α'
ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ Β'
ΘΙΑΣΑΡΧΗΣ

*Η σκηνή είναι γεμάτη από άχυρα. Σκορπισμένα τριγύρω καθώς κι ολόκληρα
δεμάτια τοποθετημένα κάπως άτσαλα, ώστε να θυμίζει στάβλο.*

*Προς τα πίσω, σε μια σειρά από δεμάτια είναι ξαπλωμένο κι αγκαλιασμένο ένα
ζευγάρι. Φιλιούνται παθιασμένα. Ο άντρας έχει αντιά γουρουνιού. Η γυναίκα τον
ανεβάζει επάνω της και τοποθετεί τα πόδια της στην μέση του.*

Ανασαίνουν βαριά.

*Ο άντρας την φιλά τρυφερά και σηκώνει το βλέμμα του παρατηρώντας το
πρόσωπό της.*

Άνδρας: Πότε θα φύγεις;

Εκείνη: Δεν ξέρω·

Άνδρας: Μείνε ακόμα λίγο... (την φιλά στα μάτια)

Εκείνη: Όχι. Τελείωσαν όλα. Τέλος... (παίρνει το κεφάλι του στα χέρια της και το
τραβά με βία προς τη μεριά της· τον φιλά απελπισμένα...)

Άνδρας: Αν φύγεις... δεν θα υπάρχει πια ο κόσμος... ούτε φως...

Μόνο σκοτάδι· εσύ μου έδωσες ζωή... εσύ με φόρεσες άνθρωπο και μου' μαθες
να διαβάζω τ' άστρα...

Από σένα βύζαξα τα μυστικά των θεών.

Δεν θέλω να πεθάνω...

*Η γυναίκα βάζει τον δείκτη του δεξιού χεριού της στο στόμα του άνδρα και του
κάνει απαλά και τρυφερά σςς.*

*Ο άνδρας βάζει το δάχτυλο της γυναίκας στο στόμα του και το πιπιλά για λίγο,
μετά το βγάζει και φιλάει ολόκληρο το χέρι της.*

Άνδρας: Δεν είμαι τέρας...

Στ' ορκίζομαι!

Δεν είμαι τέρας...

Δεν είμαι πια...

Πες μου τ' όνομά σου...

Έστω αυτό· δώσ' μου για δώρο τ' όνομά σου, να μάθω να προφέρω την γλώσσα των Αγνών...

Εκείνη: Νύχτα... Με λένε... Νύχτα...

Άνδρας: Θα με ξεχνάς...

Εκείνη: Όχι τα μάτια σου.

Άνδρας: Θα με ξεχνάς...

Εκείνη: Θα υπάρχουν πάντα τα μάτια σου.

Άνδρας: Ονόμασέ με...

Εκείνη: Δεν σε ξέρω...

Άνδρας: (απελπισμένα) Ονόμασέ με...

Εκείνη: (παγερά) Δεν σε ξέρω...

Άνδρας: Μονάχα εσύ γνωρίζεις την ύπαρξή μου. Μονάχα εσύ με σταύρωσες άνθρωπο. Μονάχα εσύ ήπιες το αίμα μου στο τερατικό αυτό δυσκοπότηρο...

Μου το οφείλεις...

Εκείνη: Όχι τώρα...

Άνδρας: Μου το οφείλεις·

Εκείνη: Μη μου ζητάς τίποτε άλλο.

Ο άνδρας αρχίζει να κινείται ηδονικά επάνω της. Και οι δύο λαχανιάζουν. Τα λόγια που θ' ανταλλάξουν λέγονται σχεδόν ψιθυριστά.

Άνδρας: Πες μου... σε ποιον ανήκουν αυτά τα μάτια...

Εκείνη: Τα ονόματα είναι ταφόπλακες.

Άνδρας: Τότε δώσε μου μια λέξη. Μια απλή λέξη για πρόσωπο.

Εκείνη: Οι λέξεις σε προδίδουν...

Άνδρας: Το φιλί σου μυρίζει λησμονιά.

Εκείνη: Το φιλί είναι το πρώτο που χάνεται, το πρώτο που ξεχνιέται...

Το φιλί είναι η ίδια η λησμονιά.

Άνδρας: Και τι μένει;

Εκείνη: Τα μάτια σου.

Άνδρας: Αυτά, εγώ, ποτέ μου δεν τα γνώρισα...

Είναι ξένα.

Εκείνη: Τα μάτια σου έχουν πατρίδα.

Άνδρας: Ποτέ μου δεν γνώρισα πατρίδα. Ήμουν πάντα ένας άλλος.

Εκείνη: Τα μάτια σου, όμως, έχουν...

Άνδρας: Τα μάτια μου;..

Η γυναίκα παίρνει ένα άχυρο και τον χαϊδεύει, μ' αυτό, τα μάτια.

Εκείνη: Ναι... τα μάτια σου... (του χαμογελά)

Τα μάτια σου έχουν πατρίδα Ουρανό.

Άνδρας: Με φοβίζει...

Εκείνη: Ποιος;

Ανδρας: Το βλέμμα σου. Αλλάζει...
Εκείνη: Το βλέμμα δεν αλλάζει, εσύ αλλάζεις...
Ήδη έχεις αλλάξει...
Ανδρας: Δεν είμαι τέρας...
Δεν είμαι τέρας...
Δεν είμαι...
Εκείνη: Σςς... όχι δεν είσαι...
Ποτέ δεν ήσουν...
Ανδρας: Κι εκείνοι;
Εκείνη: Οι άνθρωποι είναι τυφλοί.
Ανδρας: Θα σε χάσω.
Εκείνη: Σ' έχω ήδη μέσα μου. Είσαι για πάντα Ουρανός.
Ανδρας: Θα σε ξαναδώ;
Εκείνη: Συνέχεια θα με βλέπεις. Μέσα από τις αλλαγές... (σηκώνεται όρθια... λυπημένη)
Ανδρας: Θα μου λείπεις. (ξαπλωμένος ακόμα στα άχυρα)
Εκείνη: Όχι... δεν θα σου λείπω...
Τώρα ξέρεις τ' όνομά μου...
Τώρα είμαι το μυστικό σου...
Η σάρκα των ονείρων σου...
Το βασικό υλικό της φαντασίας σου...
Από εδώ και πέρα θά' μαι η στερνή σου προσευχή...
Ανδρας: Είπες αλλαγές..
Εκείνη: (αρχίζοντας να τα χάνει) Τι;
Ανδρας: (σηκώνεται και την πλησιάζει) Είπες αλλαγές...
Είπες: ότι θα σε βλέπω συνέχεια μέσα από τις αλλαγές.
Ενώ πιο πριν αρνήθηκες την αλλαγή του βλέμματός σου.
Εγώ αλλάζω... είπες...
Εκείνη: (μένει παγωμένη στην θέση της)
Ανδρας: ...με πρόδωσες...
Εκείνη: Όχι... όχι... ποτέ...
Εγώ... (βάζει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και κλαίει)
Ανδρας: Εσύ γίνεσαι ξένη!
Εκείνη: (σηκώνοντας το βλέμμα της προς εκείνον) Εσύ θα με καταδικάσεις (τον κοιτάζει οργισμένα)
Ανδρας: (τα χάνει... προσπαθεί να πει κάτι αλλά δεν τα καταφέρνει...)
Εκείνη: (με μίαν οργισμένη ειρωνεία) Αυτό λέγεται Μοίρα, καλέ μου...!
Ανδρας: Και αντιπαλεύεις μίαν υποτιθέμενη καταδίκη με την δική μου οριστική καταδίκη;
Εκείνη: Ο έρωτας είναι άλωση.
Ανδρας: Ο πόλεμος είναι φόβος.

Ο άνδρας προσπαθεί να αγκαλιάσει την γυναίκα, όμως, εκείνη του ξεφεύγει.

*Η γυναίκα απομακρύνεται λίγο και βγάζει κρυφά από το μπούστο της ένα μικρό
μαχαίρι.
Το πρόσωπό της μαλακώνει.*

Με ναζιάρικες κινήσεις, κι έχοντας κρυμμένο το μαχαίρι πίσω από την πλάτη της, στέκεται μπροστά του. Τον κοιτά στα μάτια και τον φιλάει. Μετά από λίγο, ξεκουμπώνει το παντελόνι του άνδρα και βάζει το ελεύθερο χέρι της μέσα. Ο άνδρας παραδίνεται.

Τότε εκείνη με μίαν απότομη κίνηση του μαχαίριού κόβει το πέος του άνδρα. Το σηκώνει ψηλά, το κοιτά, και το πετάει πέρα...

Η γυναίκα κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα τον άνδρα που σφαδάζει κι έπειτα φεύγει.

Ο άνδρας πέφτει κάτω κι αρχίζει να μουγκρίζει από τους πόνους. Εκείνη την ώρα, ο Αρλεκίνος Α' μπαίνει στην σκηνή με μια σκούπα και αρχίζει να σκουπίζει τα άχυρα. Μόλις φτάνει στο πεσμένο πέος, το σηκώνει και το εξετάζει. Έπειτα, βγάζει το καπέλο του και το βάζει μέσα. Κάνει μερικά μαγικά χωρίς να μιλάει και βγάζοντάς το έξω, το πέος έχει μεταμορφωθεί στον ανθό του ηλιοτρόπιου που είχε προσφέρει, σε προηγούμενη σκηνή, στην κοπέλα.

Χαμογελάει και ξαναφορά το λουλούδι στο πέτο του.

Ο Αρλεκίνος Α' προσέχει την παρουσία του πεσμένου άνδρα. Τον πλησιάζει. Και αρχίζει να τον παρατηρεί τριγυρίζοντάς τον. Κάποια στιγμή, σταματά και βγάζει από την τσέπη του ένα σακουλάκι που έχει μέσα πράσινα φύλλα. Ο Αρλεκίνος απλώνει τα φύλλα γύρω από τον άνδρα και φεύγει από την σκηνή.

Τα φώτα σβήνουν.

*

Είμαστε ακόμα στον στάβλο. Ο άνδρας κάθεται πάνω σ' ένα δεμάτι. Κρατά με τα χέρια του το κεφάλι και φαίνεται πως κάτι σκέφτεται. Από πίσω ακούγονται ήχοι ζώων και σφυρίγματα από μαστίγιο.

Μπαίνει ένας χοντρός κύριος. Είναι ο θιασάρχης του τσίρκου. Έχει ένα ιλαρό ύφος και λέει πειραχτικά στον άνδρα:

Θιασάρχης: Ε, γουρουνάκι... ετοιμάσου... σε λίγο βγαίνεις!

Ο άνδρας σηκώνει αδιάφορα το κεφάλι του και κατανεύει. Ο θιασάρχης έχοντας ακόμη πειραχτική διάθεση συνεχίζει την καζούρα:

Θιασάρχης: Τι έγινε μωρέ; Πέσανε τα καράβια σου έξω; Μπας και ξέμεινες από χόρτο; Ίδιος ρε πούστη μου με την σκρόφα την μάνα σουⁱⁱⁱ! Σκέτα τέρατα είστε τελικά...

Τέρατα και στην ψυχή. Τρώγω το κεφάλι μου... πως αν δεν ήμουν δυνατότερος από' σένα θα μ' είχες ήδη καθαρίσει.

Όμως, ε, ψιτ! Παλικάρι...

Κοίτα με! Όταν σου μιλώ θα με κοιτάς στα μάτια. Ξηγημένοι;

Σε προειδοποιώ. Δεν έχεις τ' αρχίδια να τα βάλεις μαζί μου.

Εδώ είσαι το κουταβάκι μου...

Το κουτάβι μου·

Ο Θιασάρχης σηκώνει βίαια τον άνδρα. Τον πιάνει από τον λαιμό και τον κολλάει στον τοίχο.

Έχει καρφωμένα τα μάτια του επάνω στο φοβισμένο πρόσωπο του άνδρα. Είναι λες και τρέφεται απ' αυτόν του τον φόβο. Μένουν για λίγο έτσι, χωρίς να μιλούν.

Άνδρας: (ψελλίζει φοβισμένα) Τι σου' κανα αφεντικό;

Ο Θιασάρχης του χαμογελά μοχθηρά δίχως να τον αφήνει λεπτό. Δεν του απαντάει.

Ακούγεται ένα κονδούνι να χτυπάει· τότε, ο Θιασάρχης αφήνει τον άνδρα ελεύθερο. Τον ρίχνει ένα τρυφερό χαστούκι και τον βοηθάει να ισιώσει τα ρούχα του.

Θιασάρχης: Εμπρός! Η παράσταση ξεκινάει..!

Ο άνδρας γυρίζει την πλάτη του στον Θιασάρχη και βγαίνει από την σκηνή.
Ο Θιασάρχης κουνά ψευτο-προβληματισμένα το κεφάλι του και ξεφυσά.
Βγάζει από την τσέπη του ένα σημειωματάριο κι ένα μολύβι και κάτι γράφει.

Θιασάρχης: Άθλια πλάσματα...

Καλόν είναι μόλις κάνουν την δουλειά να τα θανατώνεις αμέσως, πριν βρεις τον μπελά σου...

Αφού τελειώνει το γράψιμο, τα βάζει ξανά στην τσέπη του και βγαίνει ήρεμος από την σκηνή.

Ακούγονται φωνές ανθρώπων και χειροκροτήματα. Γέλια και ξεφωνητά.

Η προηγούμενη γυναίκα μπαίνει στα κλεφτά στην σκηνή. Το κεφάλι της είναι καλυμμένο καλά μ' ένα σάλι. Στο χέρι της κρατά έναν άσπρο φάκελο. Ψάχνει γύρω της για κρυψώνα. Οι κινήσεις της προδίδουν την σύγχυσή της.

Μπαίνει στην σκηνή κι ο Αρλεκίνος Α'. Η γυναίκα τρομάζει με την εισβολή του. Όμως, γρήγορα αναθαρρίζει. Τον κοιτάζει γλυκά και τον ρωτάει μ' αγωνία:

Εκείνη: Είναι εδώ;

Ο Αρλεκίνος την κοιτάζει θλιμμένος κι εκείνη χαμηλώνει ντροπιασμένη τα μάτια της.

Ο Αρλεκίνος βγάζει από το πέτο του τον ανθό του ηλιοτρόπιου, της τον βάζει στα χέρια και φεύγει. Η γυναίκα μένει για λίγα λεπτά ασάλευτη, κοιτάζει το λουλούδι και δακρύζει.

Πηγαίνει στο κέντρο της σκηνής και κάθεται κάτω. Σκάβει με τα νύχια της το δάπεδο με τα άχυρα και το χώμα κι αφού σκάψει αφήνει κάτω το ηλιοτρόπιο και δίπλα ακριβώς το γράμμα. Σκουπίζει τα μάτια της με την ανάστροφη και βγαίνει από την σκηνή.

Τα φώτα χαμηλώνουν. Ένας προβολέας φωτίζει το λουλούδι.
Σιωπή.

*

Είναι βράδυ. Οι φωτισμοί χαμηλοί, ακούγονται γρύλλοι (κάπου- κάπου ακούγονται και γαβγίσματα σκύλου και ουρλιαχτά λύκων). Στην σκηνή εμφανίζονται οι δύο Αρλεκίνοι. Στην πλάτη τους κουβαλούν ταξιδιωτικούς σακούς και σκηνές.

Αφού βρουν μια θέση μέσα στην σκηνή, αφήνουν τα πράγματα κάτω και τεντώνονται. Ύστερα, βγάζουν από τα σακίδια τις σκηνές τους κι αρχίζουν να τις στήνουν. Σ' όλοι αυτή την διάρκεια πέφτουν και άηχοι τσακωμοί- δέρνονται με κωμικό τρόπο και γενικά επικρατεί μian ελαφράδα.

Μόλις τελειώνουν, ο Αρλεκίνος Β' βγαίνει για λίγο από την σκηνή. Έπειτα, επιστρέφει με ένα μάτσο κλαδιά. Τα εναποθέτει μπροστά από τις στημένες σκηνές και κάνει πως ανάβει φωτιά.

Κάθονται κι οι δυο κοντά στην πυρά και ζεσταίνουν τα χέρια τους. Ο Αρλεκίνος Α' βγάζει από την τσέπη του μια φουσαρμόνικα και αρχίζει να παίζει έναν θλιμμένο σκοπό. Όταν ο Αρλεκίνος Α' τελειώνει την μελωδία του, ο Αρλεκίνος Β' σκουπίζει τα μάτια του μ' έναν γκροτέσκο τρόπο.

Αρλεκίνος Α': Δεν έχει φεγγάρι απόψε.

Αρλεκίνος Β': Κακό σημάδι.

Αρλεκίνος Α': Τι λες να γίνει μετά;

Αρλεκίνος Β': Και που θες να ξέρω;

Αρλεκίνος Α': Πάντως εκείνη γεννήθηκε ορφανή...

Αρλεκίνος Β': Ε, όχι κι ορφανή!..

Αρλεκίνος Α': Για την μάνα λες; Υπήρχε και δεν υπήρχε... Την μισούσε.

Αρλεκίνος Β': Την αγαπούσε.
Αρλεκίνος Α': Είσαι τρελός! Αυτές οι δύο μισιόντουσαν...
Αρλεκίνος Β': Ναι... μισιόντουσαν...
Αρλεκίνος Α': Και τότε γιατί είπες ότι την αγαπούσε;
Αρλεκίνος Β': Μα την αγαπούσε!
Αρλεκίνος Α': Την αγαπούσε ή την μισούσε; Αποφάσισε!
Αρλεκίνος Β': Το ίδιο κάνει...
Αρλεκίνος Α': Όχι, δεν είναι το ίδιο! Άλλο πράγμα σημαίνει το αγαπάω κι άλλο το μισώ...
Αρλεκίνος Β': Μπα, και ποιος το λέει;
Αρλεκίνος Α': Όλος ο κόσμος!
Αρλεκίνος Β': Ποιος κόσμος;
Αρλεκίνος Α': Ο κόσμος, μωρέ... τι ποιος κόσμος; Τα' χεις χαμένα απόψε...
Αρλεκίνος Β': Δεν ξέρει τι του γίνεται του κόσμου...
Αρλεκίνος Α': Ενώ εσύ είσαι γνωστικός...
Αρλεκίνος Β': (πλησιάζει τον Αρλεκίνο Α' με ναζιάρικο τρόπο και του λέει:) Εσύ μ' αγαπάς; (και τριβεται επάνω του)
Αρλεκίνος Α': (σπρώχνει μακριά τον Αρλεκίνο Β' με νεύρα, σηκώνεται όρθιος κι απομακρύνεται)
Αρλεκίνος Β': (λύνεται στα γέλια)
(...μετά από λίγο λέει στον Αρλεκίνο Α') ...άλλωστε υπήρχε κι ο άλλος...
Αρλεκίνος Α': (τα χάνει και κοιτάζει με αβέβαιο βλέμμα τον Αρλεκίνο Β') Δεν θέλεις σοβαρά να μου μιλήσεις για κείνον... ε;.. ε;
Αρλεκίνος Β': Ήταν σαν πατέρα της...
Αρλεκίνος Α': Δεν ήταν.... Τίποτε δεν ήταν...
Αρλεκίνος Β': Είπα σαν...
Αρλεκίνος Α': Ξεχνάς τι της έκανε;
Αρλεκίνος Β': Και οι πατεράδες μπορούν να κάνουν εξίσου φριχτές πράξεις στα παιδιά τους.
Αρλεκίνος Α': Βούλωσ' το!
Αρλεκίνος Β': Τι έπαθες;
Αρλεκίνος Α': Βούλωσ' το είπα!
Αρλεκίνος Β': Έλα τώρα! Μην κάνεις σαν παρθένα...
Αρλεκίνος Α': Ίδιο τομάρι είσαι κι εσύ!
Αρλεκίνος Β': Το παρατραβάς!
Αρλεκίνος Α': Δεν την πήδαγες; Όλο το τσίρκο το ήξερε! Ένα ολόκληρο τσίρκο σχολίαζε πως εκμεταλλευόσουν την αδυναμία της κοπέλας...
Αρλεκίνος Β': Ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημά σου; Ε; ξέρεις; Ότι δεν ήσουν εσύ στην θέση μου. Ότι εμπιστεύτηκε εμένα κι όχι εσένα.
Αρλεκίνος Α': (φτύνει κατάμουτρα τον Αρλεκίνο Β') Όχι ρε φίλε, δεν είμαστε όμοιοι, δεν είμαστε...
Αρλεκίνος Β': Για να' μασταν θα' πρεπε να πήδαγες και κανά μουνάκι...
Αρλεκίνος Α': Και τώρα είναι κι αυτή πεθαμένη...
Αρλεκίνος Β': Την σκότωσαν...
Αρλεκίνος Α': Ποιοι;
Αρλεκίνος Β': Κανείς δεν το γνωρίζει...
Αρλεκίνος Α': (σχεδόν ψιθυριστά) Πολλοί λένε για το τέρας...

Αρλεκίνος Β': Αυτός ήταν από χρόνια νεκρός...
Αρλεκίνος Α': (το ίδιο ψιθυριστά) ...για να πάρει την εκδίκησή του...
Αρλεκίνος Β': Ήταν νεκρός.
Αρλεκίνος Α': Δηλαδή, όντως δεν την σκότωσε το τέρας;
Αρλεκίνος Β': Δεν της κρατούσε κακία...
Αρλεκίνος Α': Όμως, εκείνο το βράδυ ούρλιαζε –σφαδάζοντας– πως τον πρόδωσε η καριόλα.
Αρλεκίνος Β': Εγώ διάβασα πρώτος το γράμμα.
Αρλεκίνος Α': Ποιο γράμμα;
Αρλεκίνος Β': ...που του έγραψε...
Αρλεκίνος Α': Πότε; Η κοπέλα;
Αρλεκίνος Β': Όχι. Για την μάνα της μιλάω. Του έγραφε πως περίμενε το παιδί του. Εκείνο το βράδυ που την βρήκες σε κακά χάλια στον στάβλο.
Αρλεκίνος Α': Ναι... θυμάμαι...
Αρλεκίνος Β': Τι έγινε εκείνο το βράδυ;
Αρλεκίνος Α': Δεν ξέρω. Εκείνη με ρώτησε που βρίσκονταν το φρικιό. Εγώ τότε φοβήθηκα μην είχαμε καινούριες φασαρίες... κι έφυγα... έφυγα τρέχοντας...
Αρλεκίνος Β': Όχι αμέσως...
Αρλεκίνος Α': Τι;
Αρλεκίνος Β': Λέω... δεν έφυγες... αμέσως...
Αρλεκίνος Α': (κοιτάζει ερωτηματικά τον Αρλεκίνο Β')
Αρλεκίνος Β': Δεν έφυγες αμέσως. Κάτι της έδωσες πρώτα...
Αρλεκίνος Α': Α, γι' αυτό λες; Ένα λουλούδι ήταν...
Αρλεκίνος Β': Δεν ήταν ένα απλό λουλούδι...
Αρλεκίνος Α': Δεν σε καταλαβαίνω.
Αρλεκίνος Β': Με καταλαβαίνεις. Με καταλαβαίνεις και πάρα πολύ καλά μάλιστα...

Μου τα είπε όλα η μικρή.

Αρλεκίνος Α': Εκείνη δεν ήξερε τίποτα.
Αρλεκίνος Β': Ήξερε. Εγώ της έδωσα το γράμμα και την διαθήκη του πατέρα της.
Αρλεκίνος Α': Την διαθήκη; Ποια διαθήκη;
Αρλεκίνος Β': Η διαθήκη ήταν η αλήθεια.
Αρλεκίνος Α': Αποκλείεται! Εκείνη δεν έμαθε ποτέ τίποτα απ' όλα αυτά.
Αρλεκίνος Β': Ήξερε τα πάντα.
Αρλεκίνος Α': Δεν ήξερε σου λέω.
Αρλεκίνος Β': Νόμισες πως εσύ θα όριζες το παιχνίδι.
Αρλεκίνος Α': Λες ανοησίες. Προσπαθείς να με ψαρέψεις για να κλέψεις κανένα κουτσομπολιό.
Αρλεκίνος Β': Είχες φτιάξει έναν κεντρικό ρόλο στο εργάκι για την πάρτη σου. Αλλά... αλλά... δεν ήσουν και τόσο προσεχτικός...
Αρλεκίνος Α': Είσαι τελείως μουρλός!
Αρλεκίνος Β': Με κατηγορήσες πιο πριν ότι γάμησα την μικρή. Ότι την εκμεταλλεύτηκα. Είπες ότι με συζητούσε ολόκληρο το τσίρκο. Όλοι ξέρανε τα κατορθώματά μου! Και σε ρωτάω: πως; Πως μάθανε τις ραδιουργίες μου;

Ε; Δεν μιλάς;
Εσύ ήσουν ο σκηνοθέτης. Εσύ ήσουν ο αυτουργός.
Κι όλα αυτά... γιατί;
Ζήλεψες!

Κυρίες και κύριοι, ο μικρός μας, ανόητος παλιατσάκος, ζήλεψε τον ηλίθιο φιλαράκο του και φοβήθηκε μην τύχει και χαθεί το νουμεράκι τους.
Φοβήθηκε μην καταλήξει ο φίλος του πιο ανθρωπίνος από τους ανθρώπους κι εκείνος μείνει μια ζωή κασκαντέρ σ' ένα επαρχιακό τσίρκο της συμφοράς!

Εγώ για την μικρή στάθηκα δεύτερος πατέρας. Τι δεύτερος δηλαδή; Μοναδικός...
Γιατί το όφειλα σ' εκείνον...

Και ξέρεις κάτι; Μονάχος σου το απέδειξες: μπορείς ν' αγαπάς και να μισείς ταυτόχρονα. Μπορείς να βλάψεις κάποιον και μόνο με την αγάπη σου.
Γ' αυτό άσε την νεκρή στην λησμονιά της και μην ξαναμιλήσεις για τα περασμένα.

Αρλεκίνος Α': Είναι όλοι τους πεθαμένοι, όμως, το έργο δεν έχει ακόμα τελειώσει.

Αρλεκίνος Β': Ο κύκλος δεν κλείνει τόσο εύκολα.

Αρλεκίνος Α': Τι θα γίνει από εδώ και πέρα;

Αρλεκίνος Β': Σου είπα· δεν ξέρω...

Αρλεκίνος Α': Δεν αντέχεται τόσο σκοτάδι.

Αρλεκίνος Β': Δεν φταίει το σκοτάδι...

Ο Αρλεκίνος Α' χαμηλώνει ηττημένος το κεφάλι του. Πηγαίνει προς τα έξω και παίρνει έναν κουβά γεμάτο με νερό. Επιστρέφει μπροστά στην φωτιά και ρίχνει το νερό του κουβά για να την σβήσει.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΓΙΑΤΡΟΣ
ΝΕΟΣ
ΕΚΕΙΝΗ (μάννα)

Πριν ανάψουν τα φώτα. Ακούγονται φωνές. Φωνές ενός πλήθους που αλαλάζει. Κάπου κάπου μπορείς να ξεχωρίσεις κάποιες φράσεις, όπως: «τον σκότωσε! Ρε αλήθεια τον σκότωσε...», «κομματάκια τον έκανε τον πούστη...», «ν' αγιάσει το χεράκι της...», «το τσουλάκι!», «λένε πως ο μακαρίτης απαύτωνε και τις δύο», «εγώ σκέφτομαι την μάννα της...», «τέτοια που ήταν κι ελόγου της... καλά να πάθει!», «κάτι τέτοια βλέπω και λέω τυχερή που' μαι που δεν έχω παιδιά», «ποιος ήταν αυτός που μπήκε μέσα;», «σίγουρα γκόμενός της», «ρε ο νταβατζής τους ήταν φοβάται μην χάσει το εισόδημα...», «τι φαγητό είπες ετοιμάζεις;», «μπουρδέλο γίναμε...», «λένε πως εκείνη, παλιά, δούλευε σε τσίρκο... φαντάσου τι φρικιό πρέπει να' ναι...».

Τα φώτα ανάβουν. Η χλαλοή συνεχίζεται.

Βρισκόμαστε μέσα σ' ένα διαμέρισμα. Στο κέντρο της σκηνής υπάρχουν αίματα. Ριγμένα χάμω ένα ματωμένο πουκάμισο κι ένα μεγάλο μαχαίρι. Στην πολυθρόνα υπάρχει μια τσαλακωμένη εφημερίδα κι ένα ζευγάρι σπασμένα γυαλιά πρεσβυπίας. Στο τραπέζακι ένα φλιτζάνι καφέ έχει αναποδογυρίσει.

Από κάποια πόρτα στο βάθος βγαίνει ένας ψηλός γκριζομάλλης κύριος (είναι γιατρός). Κοιτάζει το δωμάτιο κι έπειτα σηκώνει το δεξί του χέρι ψάχνοντας να δει την ώρα.

Το κουδούνι χτυπάει. Ο γιατρός πηγαίνει βιαστικά κι ανοίγει την πόρτα. Ένας μαυροφορεμένος νεαρός μπαίνει μέσα.

Γιατρός: Άργησες.

Νέος: Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Που' ναι το κουφάρι;

Γιατρός: Σου έχω επισημάνει τόσες φορές πως πρέπει να είσαι προσεχτικός όταν μιλάς για τους νεκρούς. Αλλιώς, δεν θα σε ξανακαλέσω.

Νέος: Άκουσες τι λένε εκεί έξω;

Γιατρός: Τι λένε;

Νέος: Πως ήταν καθαρά ο... μακαρίτης.

Γιατρός: Και τι μας νοιάζει εμάς;

Νέος: Βίαζε -λένε- την κόρη της γυναίκας του. Λες να' ναι αλήθεια γιατρέ;

Γιατρός: Κατινιές! Αλλά... ποιος ξέρει κιόλας... Κάθε οικογένεια έχει και τα σκοτεινά μυστικά της.

Νέος: Κρίμα... ήταν πολύ όμορφη κοπέλα...

Γιατρός: Ναι, είναι ωραίο κορίτσι.

Νέος: Που είναι;

Γιατρός: Εξαφανίστηκε.

Νέος: Θα την βρούνε. Σίγουρα θα την βρούνε. Θα βάλουν και τα σκυλιά να την μυριστούνε.

Γιατρός: Ήστι γὰρ εἰμαρμένα πάντως^{iv}...

Νέος: Άσε τα ξένα γιατρέ και πες που να πάω γιατί θα το ξημερώσουμε.

Γιατρός: Έχεις δίκιο. Έλα, ακολούθησε με...

Ο γιατρός οδηγεί τον νέο σε μιαν άλλη πόρτα. Ο νέος μπαίνει μέσα. Ο γιατρός κλείνει την πόρτα και πηγαίνει στην ακριβώς διπλανή της, την ανοίγει και λέει:

Γιατρός: Μπορείς να σηκωθείς; Ε; Θες βοήθεια; Μια καλή και σίγουρη συνταγή είναι ένα γερό ποτήρι ούισκι. Μαλακώνει τα νεύρα. Σήκω... σιγά σιγά... μήπως ζαλίζεσαι; Ωραία. Πάω να ετοιμάσω το ποτό σου, σε περιμένω μέσα.

Κλείνει ξανά την πόρτα πίσω του. Ο γιατρός πηγαίνει στο πάσο και βγάζει δύο ποτήρια. Τα τοποθετεί όρθια και τα γεμίζει δυο δάχτυλα ούισκι.

Πίνει λίγο από το ποτό του. Στην σκηνή μπαίνει κι η γυναίκα. Είναι τρομερά ταιριασμένη. Φοράει μαύρα ρούχα και τα μαλλιά της είναι πιασμένα κότσο. Είναι χλομή και τα χέρια της τρέμουν ανεπαίσθητα. Στέκεται μπροστά του.

Εκείνος πηγαίνει και φέρνει μια καρέκλα την τοποθετεί κοντά στην γυναίκα και την βοηθάει να κάτσει. Έπειτα, της δίνει το ποτό της. Η γυναίκα πίνει λίγες γουλιές.

Γιατρός: Δεν είναι ανάγκη να πεις κάτι που δεν θέλεις. Όμως, θα σου κάνει καλό να μιλήσεις σε κάποιον. Άλλωστε, αναπόφευκτα, κάποια στιγμή θα πρέπει να δώσεις κατάθεση στην αστυνομία. Ξέρεις που πήγε;

Η γυναίκα κοιτάζει έντρομη τον γιατρό.

Γιατρός: Μη φοβάσαι. Μη με φοβάσαι. Εγώ είμαι με το μέρος σου. Μα εσύ τρέμεις ολόκληρη... Ίσως να σε πίεσα κι εγώ. Σου ζητώ συγγνώμη. Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. Σε καταλαβαίνω...

Η γυναίκα στρέφει τα μάτια της κατευθείαν επάνω στα δικά του.

Εκείνη: Έχετε παιδιά γιατρέ;

Γιατρός: Όχι. Δεν είμαι καν παντρεμένος.

Εκείνη: Τότε δεν μπορείτε να καταλάβετε...

Γιατρός: Έχεις δίκιο...

Εκείνη: Εγώ φταίω. Για όλα. Δικό μου είναι το έγκλημα... εκείνη είναι ένα ακόμα θύμα μου.

Γιατρός: Μην κατηγορείς άδικα τον εαυτό σου.

Εκείνη: Άδικα!..

Γιατρός: Δεν τον μαχαίρωσες εσύ...

Εκείνη: Εγώ ήμουν η σκιά της. Ήμουν μέσα στο μυαλό της. Την δική μου φωνή ακολουθούσε. Την δική μου οδύνη προσπαθούσε να γιατρέψει. Από γεννησιμιού της είχε στις πλάτες της να σηκώσει ένα ξένο βάρος. Να ξεπληρώσει τα δικά μας κρίματα...

Γιατρός: Ησύχασε. Πρέπει να καταλάβεις πως τώρα δεν μιλάς εσύ. Δεν είναι αυτές οι δικές σου σκέψεις. Μιλάει το σοκ που υπέστης.

Εκείνη: Εγώ μιλάω γιατρέ! Την δική μου φωνή ακούτε... Αυτή είναι η αλήθεια. Εγώ της έδωσα το μαχαίρι. Εγώ την οδήγησα σ' αυτό. Από τότε που άρχισε να μιλάει, μεθοδικά εξάπλωσα μέσα της το αρρωστημένο μίσος. Μίσος για τους άντρες. Μίσος για μένα. Μίσος για τον εαυτό της.

Ξέρετε... αυτά που λέγονται... αληθεύουν...

Γιατρός: Ποια δηλαδή;

Εκείνη: Παλιά δούλευα σε τσίρκο. Εκεί γνώρισα τον πατέρα της. Εγώ ήμουν μια από τις «γλάστρες» της σκηνής. Εκείνος...

Γιατρός: ...Ναι..;

Εκείνη: Εκείνος...

Εκείνος ήταν το φρικιό. Ή έτσι –τέλος πάντων- τον παρουσίαζαν...

Μαζί κοιμηθήκαμε μονάχα μια φορά.

Μια φορά κάναμε έρωτα. Κι ήταν αρκετό για να μας καταστρέψει.

Ήταν τρυφερός. Ήμουν η πρώτη του κι η μοναδική.

Τον πόθησα. Ταυτόχρονα, όμως, ήξερα πως θα ήταν αδύνατο να ζήσουμε μαζί· μια φυσιολογική ζωή. Εγώ προσπαθούσα ήδη να ξεφύγω από το τσίρκο. Έτσι, τον πρόδωσα...

Τον πρόδωσα γιατί τον ήθελα αποκλειστικά δικό μου.

Στην αρχή καθόλου δεν υποψιάστηκα πως μπορεί να ήμουν έγκυος. Δεν το ήθελα το παιδί. Προσπάθησα αρκετές φορές να το ρίξω. Η μάνα μου μ' έδιωξε... έπρεπε κάπως να τα βγάλω πέρα...

Στο τσίρκο επέστρεψα ένα βράδυ για να του πω για το μωρό. Δεν τον βρήκα. Του άφησα ένα γράμμα. Κι από τότε... τίποτα... κι από τότε όλα...

Ωρες ώρες μοιάζει σαν στημένη παρτίδα. Σαν το ζάρι να ορίζονταν από κάποιον που ήταν έξω από την σκηνή και υπαγόρευε την εξέλιξη των γεγονότων.

Πιστεύετε στον θεό γιατρέ;

Γιατρός: Ναι, πιστεύω.

Εκείνη: Είναι δυνατόν να επέτρεψε Αυτός να τιμωρηθεί ένα αθώο πλάσμα;

Γιατρός: Δεν είναι αθώα. Είναι δολοφόνος.

Εκείνη: Δολοφόνος, γιατρέ; Τότε... τότε, εγώ τι είμαι;

Γιατρός: Μια μάνα που προσπαθεί –απεγνωσμένα- να σώσει την κόρη της από τις συνέπειες των πράξεών της. Μια καλή μάνα. Αλλά, αυτό δεν μπορεί να συμβεί... πρέπει να το συνειδητοποιήσεις. Η κόρη σου πρέπει να πληρώσει ακριβά για το φονικό που έκανε. Εάν δεν τιμωρηθεί θα' ναι σαν εμείς οι ευσεβείς και νομοταγείς πολίτες να επιτρέπουμε τέτοιες ανίερές πράξεις.

Η γυναίκα γελάει υστερικά. Πίνει με την μια το ποτό της και σηκώνεται να το ξαναγεμίσει.

Εκείνη: Τώρα μιλάτε σαν παπάς γιατρέ.

Γιατρός: Δεν έχει να κάνει με τον θεό. Είναι θέμα δικαιοσύνης. Είναι θέμα ισορροπίας.

Εκείνη: Και πως είστε τόσο σίγουρος;

Γιατρός: Σίγουρος, για ποιο πράγμα;

Εκείνη: Ότι αυτό είναι δίκαιο. Ότι αυτό αποτελεί δικαιοσύνη. Και στο κάτω κάτω ποιος αξιολογεί και με τι κριτήρια το ηθικό υπόβαθρο των πράξεων;

Γιατρός: Όλα αυτά είναι αυτονόητα.

Εκείνη: Αυτονόητα για σας. Δεν μου απαντήσατε... από πού πηγάζει όλη ετούτη η σιγουριά;

Γιατρός: Από την λογική. Από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Από την παιδεία μου... (κάτι προσπαθεί να προσθέσει, όμως, χάνει τα λόγια του και σωπαίνει)

Εκείνη: Ο θάνατός σου η ζωή μου, δηλαδή... Και πως περιμένετε από ένα παιδί που δεν διδάχθηκε ποτέ του τέτοιες αρχές και τέτοιες αξίες να μπορεί να ανταποκριθεί στις προσδοκίες σας; Πως ενηλικιώνεται ένα παιδί; Πως ανθίζει;

Γιατρός: Παραλογίζεσαι. Δεν είναι παιδί. Είναι γυναίκα. Κοίτα πόσους αγαπητικούς είχε...

Και στο κάτω κάτω, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη διδαχή για να μάθεις ότι δεν πρέπει να σκοτώνεις τους συνανθρώπους σου.

Εκείνη: ...μονάχα για κηρύγματα είστε ικανοί... για τίποτε άλλο...

Όταν σας είχε –όλους σας- ανάγκη αυτό το παιδί, τότε που ήσασταν; Ε; που ήσασταν;

Και τώρα μου παριστάνετε τους ιεροδικαστές, κορδωμένοι, ασφαλείς...

Γιατρός: Είσαι πολύ ταραγμένη ακόμα, γι' αυτό όλα είναι μπερδεμένα στο μυαλό σου.

Εκείνη: Την βίαζε γιατρέ. Την βίαζε. Κι εγώ το ήξερα και σιωπούσα. Αυτό τι είναι; Ε; τι είναι;

Γιατρός: Δεν μπορούσες να κάνεις κάτι. Έλα. Δεν βγάζει πουθενά αυτή η κουβέντα. Σε κάνει χειρότερα. Πιες το ποτό σου και ξάπλωσε.

Η γυναίκα στέκεται μπροστά του. Βάζει το πρόσωπό της εμπρός ακριβώς από δικό του. Ο γιατρός παγώνει. Με το δεξί της χέρι πιάνει τον λαιμό του άνδρα, ενώ με το αριστερό της ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

Ο άντρας ανασαίνει βαριά.

Τα φώτα σβήνουν.
Το μόνο που ακούγεται πια είναι οι ανάσες και των δύο καθώς κάνουν σεξ.

*

Σιωπή. Τα φώτα ανάβουν. Ο γιατρός γυμνός ξαπλωμένος στην αγκαλιά της γυναίκας (γυμνή κι αυτή...). Είναι νεκρός. Αυτή τον κρατά με τέτοιο τρόπο που να θυμίζουν την Πιετά του Μικελάντζελο. Του χαϊδεύει το κεφάλι με το μάγουλό της και (σιγά- σιγά...) τον αφήνει κάτω. Σηκώνεται όρθια και πηγαίνει στο κέντρο της σκηνής, φοράει το ματωμένο πουκάμισο. Έπειτα, κάθεται στην πολυθρόνα βάζοντας τα σπασμένα γυαλιά πρεσβυπίας. Παίρνει την εφημερίδα και με καθαρά αντρική στάση κάνει πως την μελετάει.

Μετά από λίγο, αφήνει κάτω την εφημερίδα και κοιτάζει ευθεία μπροστά της. Ο νέος βγαίνει από το άλλο δωμάτιο και την πλησιάζει από πίσω. Την φιλάει στο λαιμό, εκείνη του κάνει νόημα να σταθεί μπροστά της. Ο νεαρός υπακούει.

Κάθεται με τα γόνατα μπροστά της ακριβώς και γέρνει προς την ποδιά της. Η γυναίκα του χαϊδεύει τα μαλλιά και τον λέει:

Εκείνη: Σςςς... σε λίγο και τούτη η στροφή θα κοπεί...

Το αγόρι κλαίει. Τα φώτα σβήνουν. Μουσική.

*

Η μουσική συνεχίζεται. Μέσα στο σκοτάδι ακούγεται κάθε τόσο το αγόρι να λέει:
«...φοβάμαι...», «...διψάω...», «...πουθενά δεν χωράω...», «...ανάσα θυμός...», «...ενοχή στην λάσπη...», «...χαμηλώνουν τα σύννεφα...», «...δίκη αρπάγη...», «...ο κόσμος λουφάζει...», «...μάννα φλογέρα...», «...λόγια του αέρα...», «...κανείς δεν μένει ζωντανός...», «...ο κύκλος στενός...», «...θα σε πνίξει...», «...θα σε πνίξει...», «...θα μας πνίξει...», «...μάννα...μανούλα... μαμά...», «...στ' αστέρια ψηλά...», «...ο ουρανός μας τάζει...», «...γαλήνη φωνάζει...», «...μια κλωστούλα...», «...ζωή ραδιούργα...», «...κανένα σημάδι...», «...μέχρι τον Άδη...», «...χαμηλά...», «...χαμηλά...».

Σιωπή.

*

Είμαστε στο νεκροταφείο. Νύχτα. Ματωμένο φεγγάρι.

Οι δύο Αρλεκίνοι εμφανίζονται κουβαλώντας φτυάρια. Τραγουδάνε έναν χαρωπό σκοπό. Κάνουν αστεία μεταξύ τους. Περνάνε μπροστά από διάφορους τάφους,

μέχρι να φτάσουν σ' ένα σημείο όπου υπάρχουν μονάχα ηλιοτρόπια. Εκεί σταματάνε.

Αρλεκίνος Β': Δεν έχει σημασία πως τελειώνει μια ιστορία...

Αρλεκίνος Α': Δεν έχει.. Εγώ είμαι περιέργος. Σκάω από περιέργεια.

Αρλεκίνος Β': Τίποτα δεν ολοκληρώνεται...

Τα πάντα μένουν λειψά. Εμείς μένουμε λειψοί. Αποτελούμαστε από μισοτελειωμένα έργα. Σκηνές που πάγωσαν στον χρόνο. Λόγια που δεν ειπώθηκαν ποτέ κι όμως ζητάνε να εξαργυρωθούν. Πρόσωπα που δεν υπάρχουν πια. Κενά βλέμματα. Ήχοι του αγέρα που νοσταλγίθηκαν. Κρυσταλλωμένες έρημοι. Σπέρματα που αναπαρήγαγαν την ενοχή.

Νομίζω... καλά είναι εδώ. Ε; Τι λες; Σκάβουμε;

Αρλεκίνος Α': Θα μου πεις –τέλος πάντων- τι κάνουμε εδώ πέρα νυχτιάτικα; Αγριεύτηκα.

Αρλεκίνος Β': Εδώ; Που εδώ;

Αρλεκίνος Α': Εδώ. Στο νεκροταφείο. Νύχτα. Εμείς οι δυο. Με τα φτυάρια. Να σκάβουμε. Τι; Τι ψάχνουμε;

Αρλεκίνος Β': Όχι εδώ. Παντού. Είμαστε παντού. Εμείς εδώ. Τώρα. Είμαστε παντού σ' όλες τις εποχές. Κοίτα γύρω σου. Τι βλέπεις;

Αρλεκίνος Α': Τάφους. Πεθαμένους. Ζουζούνια. Ησυχία. Ακινησία. Ψύχος.

Αρλεκίνος Β': Όχι. Όχι. Λάθος. Λάθος και πάλι λάθος.

Αρλεκίνος Α': Τι βλέπω;

Αρλεκίνος Β': Τι βλέπεις;

Αρλεκίνος Α': Τι βλέπω;

Αρλεκίνος Β': Τι βλέπεις;

Αρλεκίνος Α': Τι βλέπω διάβوله!;

Αρλεκίνος Β': Μισοφαγωμένα μπισκότα...

Αρλεκίνος Α': Ε;.. (βάζει το χέρι του στο μέτωπο του Αρλεκίνου Β' προσπαθώντας να δει αν έχει πυρετό)

Αρλεκίνος Β': Μάλιστα! Μισοφαγωμένα μπισκότα...

Αρλεκίνος Α': Όντως βλέπεις μπισκότα; Ή με δουλεύεις;..

Αρλεκίνος Β': Όχι, μπισκότα...

Αρλεκίνος Α': Α, πες μου έτσι να ησυχάσω.... Μπαγασάκο...

Αρλεκίνος Β': Μισοφαγωμένα μπισκότα...

Αρλεκίνος Α': Μα εσύ το συνεχίζεις...

Αρλεκίνος Β': Όλα αυτά γύρω...

... είναι μισοτελειωμένες ιστορίες. Ιστορίες ανθρώπων που έζησαν και πέθαναν έτσι απλά. Μέσα σε γραμμές, σε αγκύλες ή ελλείψεις... ακόμα ακόμα κι αιωρούμενοι στο απόλυτο κενό. Αυτό μπορείς να πεις τέλος... (και δείχνει έναν τάφο)

Αλλά... τέλος... στην πραγματικότητα... ποτέ δεν υπάρχει.

Αρλεκίνος Α': Πάει... μουρλάθηκες φιλαράκι...

Αρλεκίνος Β': Την βλέπεις;

Αρλεκίνος Α': Το φάντασμα! Θεέ και κύριε!

Στην απέναντι άκρη της σκηνής το φάντασμα της κοπέλας που κάθεται πάνω σ' ένα μνήμα και κοιτάζει το φεγγάρι.

Αρλεκίνος Α': Τι κάνει εδώ;

Αρλεκίνος Β': Ξαναζεί.

Αρλεκίνος Α': Τι;

Αρλεκίνος Β': Όπως τ' άκουσες. Ξαναζεί. Στο μεταίχμιο.

Αρλεκίνος Α': Πάμε να φύγουμε... πάμε... πάμε...

Πάμε να φύγουμε... πριν μας δει...

Αρλεκίνος Β': Μας είδε.

Αρλεκίνος Α': Τι κάνουμε τώρα; Τι κάνουμε;

Αρλεκίνος Β': Θα ξαναζήσουμε...

Αρλεκίνος Α': Θα ξαναζήσουμε;.. Είμαστε ζωντανοί. Εμείς είμαστε ζωντανοί. Το καταλαβαίνεις; Ζούμε, γαμώτο!

Αρλεκίνος Β': Τότε τι κάνεις εδώ;

Αρλεκίνος Α': Τι έχεις πάθει; Εσύ με έφερες. Το ξέχασες;

Αρλεκίνος Β': Κανείς δεν σε φέρνει εδώ πέρα.

Αρλεκίνος Α': Όλοι σε φέρνουν εδώ.

Είμαι... ζωντανός!..

Κοίτα! (κάνει μερικά ακροβατικά κόλπα)

Αρλεκίνος Β': Είμαστε στο μεταίχμιο...

Αρλεκίνος Α': Τίποτα δεν τελειώνει. Εσύ το είπες· πριν...

Τίποτα δεν τελειώνει. Ούτε το έργο μας τελειώνει εδώ...

Ε;

Μίλα μου.

Αρλεκίνος Β': ...στο μεταίχμιο...

Το φάντασμα σηκώνεται όρθιο και τους πλησιάζει. Μόλις την βλέπει ο Αρλεκίνος Α' βάζει τις φωνές και βγαίνει τρέχοντας από την σκηνή.

Φάντασμα: Είσαι έτοιμος;..

Αρλεκίνος Β': Είμαι...

Φάντασμα: Θα πονέσεις...

Αρλεκίνος Β': ...θα ξαναζήσω!..

Φάντασμα: Χαίρεσαι...

Αρλεκίνος Β': ...γιατί λυπάσαι;..

Φάντασμα: Ξέρω...

Αρλεκίνος Β': Θυμάσαι. Δεν είναι ίδιο.

Φάντασμα: Δεν είναι ίδιο. Είναι... αμετάβλητο...

Αρλεκίνος Β': Τα πάντα ρέουν προς το τίποτα...

Φάντασμα: Ειμαρμένη.

Αρλεκίνος Β': Δεν υπάρχει ρίζα...

Φάντασμα: Υπάρχει κόμπος. Υπάρχει ήδη διαλεγμένη αφετηρία.

Αρλεκίνος Β': Τα πάντα ρέουν...

Φάντασμα: Στροβιλίζονται... τα πάντα... ζαλίζομαι...

*Ο Αρλεκίνος παίρνει αγκαλιά το φάντασμα. Έπειτα την αφήνει κι εκείνη μένει
ακίνητη.
Στην σκηνή εμφανίζεται ο νεαρός. Μαυροφορεμένος. Κάθεται ακριβώς δίπλα στην
κοπέλα.
Ο Αρλεκίνος ενώνει τα χέρια και των δύο. Ο νέος με την κοπέλα κρατιούνται χέρι
χέρι. Ο Αρλεκίνος βγάζει από την τσέπη του μια κουλούρα σχοινί. Παίρνει το
μαχαίρι του φόνου και κόβει ένα κομμάτι, μ' αυτό δένει τα χέρια του ζευγαριού.
Ο νέος στρέφεται προς την κοπέλα και της καρφίτσώνει στο πέτο τον ανθό του
ηλιοτρόπιου. Το ζευγάρι φιλιέται στο στόμα. Μουσική. Τα φώτα σβήνουν.*

ΤΕΛΟΣ

ⁱ Ό, τι αντικείμενα εμφανιστούν σε ολόκληρο το έργο δεν εξαφανίζονται μετά το πέρας των σκηνών. Θα τοποθετούνται **εμφανώς** γύρω γύρω από το κομμάτι της σκηνής που θα εκτυλίσσεται η δράση.

ⁱⁱ Η φωνή της Μάνας προσπαθεί σε όλη την διήγηση να μιμηθεί την παιδική φωνούλα.

ⁱⁱⁱ Έχει κι άλλη ειρωνική διάσταση το σχόλιο του Θιασάρχη, μιας και η επιστημονική ονομασία του είδους του οικόσιτου χοίρου ονομάζεται: S. Scrofa.

^{iv} Αποδίδεται στον Ηράκλειτο (αν και αμφισβητείται από ορισμένους): Γράφει γοῦν “ἔστι γὰρ εἰμαρμένα πάντως...”. Μετάφραση: Υπάρχει σ' όλα επέμβαση της ειμαρμένης (Πόλυ Γκίκα).